

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.*

„Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt”.

GAL. 1:8.

No. 9.	Abonnementsprijs per jaar:	3e Jaargang
1 MEI.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	1898.

De Opstanding van Christus.

Voor achttienhonderd vijf en zeventig jaren in de maand April zijn er in het land van Judea wonderbare gebeurtenissen voorgekomen, die een blijvenden indruk op de heele wereld gemaakt hebben. De Joden verwachtten toen eene verlossing van het Roomsche juk, dat zwaar op hen lag; zij luisterden naar de stem van den Profeet in de woestijn, die later als een offer van den toorn der regeerende macht, viel. Zij zagen iemand komen met eene boodschap die hunne ideeën vreemd voorkwam, en toch was zij in eigenaardige overeenkomst met den wensch van dien tijd; hare instellingen waren vreemd voor het ongeloof van die, welke op Gods hand vertrouwden voor hunne bevrijding, en toch was zij in harmonie met hunne hoop, daar zij hun eenen Verlosser verkondigde. Zij hebben Hem gezien, die zich zelf Zoon Gods noemde, doch, wijl Zijne handelswijze met hunne verwachtingen niet overeenkwam, dachten zij een plan uit, waardoor zij poogden de door Hem gemaakte aanspraak als valsch voor te stellen en op hun bevel werd Hij gedood. Het uiteinde van dit treurige voorval, dat voor bijna 2000 jaren plaats vond, was sedert dien tijd een onwederlegbaar bewijs van de waarheid dezer spreuk, dat Gods wegen niet des menschen wegen zijn, want de eerstgenoemde zijn aan genee mislukkingen onderhevig. En juist de middelen, waarmede de oversten der Joden trachtten te bewijzen dat de aanspraak van Jezus van Nazereth, dat Hij de Messias, de Zoon Gods was, die kwam om de wereld te verlossen, valsch was, dienden in de allesregeerende voorzienigheid Gods er toe, den naam van Jezus als Messias, Verlosser en Zaligmaker van alle menschen in alle tijden te verkondigen.

De dood en het offer van den Heer Jezus Christus voleindigden echter niet het groote werk, dat Hij begonnen was te doen; eene andere groote gebeurtenis was verder noodig, namelijk Zijn terug

keer in het leven, in het vleeschelijk lichaam, dat Hij op aarde bezat. Hierin lag Zijne overwinning als de Messias, hierin lag de bevrijding, die Hij bewerkte, van de macht van het graf, de verlossing van de macht des doods, die Hij voor de menschen bracht. Vóór Hem hadden anderen hun leven geofferd ter wille van de verlossing, maar Hij was het, door wien de verlossing van den dood zou komen, en sedert dien tijd was er een bestendige, onweérstaanbare groei in de richting van die bedeeling des tijds, welke Hij geopend heeft. Eene grootere kennis van den verzezen Christus werd den mensch ten deel; en in Hem erkenden zij de deur tot de opstanding der menschen.

Door de kruisiging was de hoop van degenen bijna vernietigd geworden, die de nederige maar wonderbaar begaafde Nazarener rondom zich verzameld had. Zijn dood wierp hen in zulk eene diepte van treuren en hopeloosheid, dat geen nieuwe profeet in staat was, hen daaruit te bevrijden. Slechts één ding kon hunne ondermijnde hoop doen herleven, en hunne teleurstelling verwijderen en hun de groote vreugde geven, die zij door het vertrouwen in Hem, dien zij voor den Christus hielden, ondervonden hadden; er was maar éene voorwaarde, waarop het christendom voor het menschedom kon bewaard blijven, en deze was, dat Jezus weder in het vleesch leven zou. Niets minder dan dit was toereikend, om het geloof in Hem in de discipelen te gronden, een geloof, dat hen in staat stelde, voort te gaan Hem als Christus te verkondigen. Alles wat in de sterfelijkheid kon gedaan worden, was vervuld, en de zegepraal der onsterfelijkheid was noodig om de wereld te verkondigen, dat de Verlosser op aarde gekomen was. Daarom is Christus opgestaan. En de lichamelijke opstanding werd eene hoofdzak der christelijke geschiedenis. Zij verhoogde de vreugde en het geloof der discipelen boven alles wat zij voorheen kenden, en zij werd van nu aan de gewichtigste — en het middelpunt van hunne getuigenissen.

Met welk een lichaam kwam Christus uit het graf? De apostelen hadden Hem gezien, toen Hij aan het kruis gehecht werd, en zij zagen Hem na zijne opstanding. Hij had omgang met hen, niet slechts een dag, maar gedurende eene heele maand. En zij niet alleen, maar ook andere Joden spraken met Hem. Er bestond geene vergissing betreffende Zijne identiteit, het was Jezus in hetzelfde lichaam, waarmede Hij aan het kruis genageld was, het lichaam van vleesch en beenderen, dat door de nagels en de speer doorstoken was, maar nu met ontsterflijken Geest doorstroomd, die het sterfelijk bloed, dat vergoten was, verplaatste.

Met welk lichaam zullen nu de dooden opstaan? Met het lichaam van vleesch en beenderen, dat zij in de sterfelijkheid bezaten. Jezus is het voorbeeld, en er is geen ander; van daar dezelfde opstanding, eene vereeniging van dezen geest met het vleeschelijk lichaam, dat uit het graf komt. Even zoo zeker als de Zijne zal de opstanding van alle menschen zijn; Zijne opstanding was eene levende werkelijkheid, en geen ander feit in de geschiedenis is op zulke

onwederlegbare bewijzen gegrond. Het steunt op de getuigenissen der apostelen, alsook op alles wat in de geschiedenis van het christendom volgde.

Maar niet alleen op het oostelijk halfroond liet Hij Zijne getuigen na. Ten tijde van deze groote gebeurtenissen in Judea, vielen er op het westelijk werelddeel dingen voor van niet mindere gewichtigheid. Gelijkzeitig met den doodstrijd aan het kruis had op deze hemisfeer de uitzending van de gerichten Gods over de goddeloozen plaats, hetgeen zich in verschrikkelijke verstoringen der natuur vertoonde, die steden begroeven, dalen verwoestten, bergen verscheurden en de aarde deed beven. Het meer rechtvaardige deel van het volk echter werd verschoond, om zich in het beloofde land te verzamelen. Daar hoorden zij eene stem van den hemel, die zeide:

„Ziet mijn geliefden Zoon, in denwelken Ik een welbehagen heb, in denwelken Ik mijnen naam verheerlijkt heb, hoort Hem.”

Daarna hoorde het volk dingen, die de geschiedschrijver als volgt beschrijft:

„En het geschiedde als zij begrepen, dat zij hunne oogen wederom ten hemel richtten; en ziet, zij zagen een mensch nederdalen uit den hemel, en Hij was in witte kleederen gekleed en Hij kwam neder en stond te midden van hen, en de oogen der geheele schare waren op Hem gericht; en zij durfden hunne monden niet tot elkaar te openen, en wisten niet wat het beduidde; want zij dachten dat het een engel was, welke aan hen verschenen was.”

En het geschiedde dat Hij Zijne hand uitstreckte en tot het volk sprak, zeggende:

Ziet, Ik ben Jézus Christus, van wien de profeten getuigd hebben dat Hij in de wereld zoude komen.

En ziet, Ik ben het licht en het leven der wereld; en Ik heb uit dien bitteren beker gedronken welken de Vader Mij gegeven heeft; en Ik heb den Vader verheerlijkt door de zonden der wereld op Mij te nemen, waardoor Ik den wil des Vaders geleden heb in alle dingen, van af het begin.

En het geschiedde toen Jezus deze woorden gesproken had, dat de gansche schare ter aarde viel, want zij herrinnerde zich dat het onder hen geprofeteerd was geworden, dat Christus zichzelf na Zijne hemelvaart aan hen zoude vertoonen.

En het geschiedde dat de Heere tot hen sprak, zeggende:

Staat op en komt tot Mij, opdat gij uwe handen in Mijne zijde moogt drukken en dat gij alzoo de teekenen der nagelen in Mijne handen en voeten kunt voelen, opdat gij moogt weten dat Ik de God Israëls ben en de God der geheele aarde en voor de zonden der wereld omgebracht ben geworden.

En het geschiedde dat de scharen voortgingen en hunne handen in Zijne zijde staken en de teekenen der nagelen in Zijne handen en in Zijne voeten voelden; en dit deden zij een voor een, totdat zij allen waren voortgegaan en met hunne eigene oogen zagen en met hunne handen voelden, en met zekerheid wisten en

getuigden dat Hij het was, van wien het geschreven was door de profeten, die komen zoude.

En toen zij allen waren voortgegaan en zichzelf overtuigd hadden, riepen zij als met ééne stem uit, zeggende:

„Hozanna! gezegend zij de naam des Allerhoogsten Gods.” En zij vielen neder aan de voeten van Jezus en aanbaden Hem.”

Hij was Jezus, die in Jeruzalem gedood was, dezelfde, van wien de discipelen in Judea getuigden, dat Hij opgestaan was. In het Boek van Mormon, waaruit wij bovenstaande gebeurtenis aangehaald hebben, is de getuigenis van den verrezen Verlosser en van Zijne verschijning op het westelijk werelddeel bevat; de verrezen Christus is de hoofdfiguur van deze groote gebeurtenis, het gewicht van de heele getuigenis daarvan. En in deze dagen hebben engelen en de stem Gods den menschen de absolute waarheid van de platen van het Boek van Mormon verklaard. Het is eene beschrijving van de zegenpralende opstanding van Christus.

In verbinding met de verklaring der engelen, betreffende de waarheid van Zijne opstanding, zooals zij in de oude geschriften van den Bijbel en in het Boek van Mormon bevat is, hebben wij in onze dagen weder eene verschijning van Christus, den verrezen Verlosser zelf. Hij kwam tot den jongeling Jozef Smith. Hij verscheen later in den tempel, die tot Zijnen naam opgericht werd en hier zijn de berichten van Zijne verschijning zoo volkomen en echt, als zij kunnen zijn.

„Ons, namelijk Joseph Smith Jr., en Sidney Rigdon, den 16 Febr. in het jaar onzes Heeren 1832, werden door de macht des Geestes onze oogen geopend en ons verstand werd verlicht, zoodat wij de dingen Gods zien en verstaan konden.

Ja, die dingen, welke van af het begin waren, vóór de wereld was en die van den Vader besloten waren door Zijnen eeniggeboren Zoon, die in den schoot des Vaders was van den beginne, en waarvan wij getuigenis geven. De getuigenis echter, die wij geven, is de volheid van het Evangelie van Jezus Christus, die de Zoon is, dien wij zagen en met wien wij spraken in het hemelsch gezicht.”

In het Nieuwe Testament, die de geschiedenis van Zijne eerste verschijning na Zijne opstanding bevat, zooals ook in de andere aangehaalde boeken, is eene belofte van eene volgende verschijning gegeven, door dewelke Hij de ongeloovige Joden eindelijk overtuigen zal, dat Hij het is, die op Golgotha stierf, doordien Hij hun de wonden in Zijne handen en in Zijne zijde toonen zal. Doch voor de volkeren van den tegenwoordigen tijd, zooals voor al degenen die gedurende de laatste achttienhonderd jaren op aarde woonden, is de bestaande getuigenis, indien zij zorgvuldig overwogen wordt, volstrekt onbestrijdbaar. In dezen tijd der herinnering aan Zijne opstanding, en ook op ieder anderen tijd van het jaar zou onbepaalde vreugde moeten heerschen over het feit, dat God aan de wereld eene getuigenis van de opstanding van Zijnen Zoon gegeven heeft, die allen twijfel en alle angst der sterfelijkheid en des doods vernietigt.

Deseret News.

Geloof onder de Indianen.

Ouderling Henry Rogers, van Lehi Wijk, Maricopa Stake, is een getrouwe vriend geweest voor de Indianen van Arizona en dit, met zijne oprechtheid tegenover God, heeft hem zeer bemind gemaakt bij de Lamanieten. Zij hebben ook groot geloof in zijn oordeel en in zijne macht bij God. De eenvoudige inboorlingen komen daarom dikwijls tot hem voor raad en hulp over verscheidene zaken

Terwijl hij eens nabij zijn wagen zat in een Lamanieten dorp, in eene woeste landstreek, kwamen eenige Indianen tot hem met de boodschap, dat zij eene wel wenschten te graven, en van hem begeerden, hun te vertellen, waar dit te doen. Zonder hunne vraag eenige bijzondere aandacht te geven, keek hij op en zag op eenigen afstand van hen een steen op den grond liggen, waar hij hun zeide, de wel te graven.

Toen hij deze menschen zag beginnen te graven, werd hij bevreesd dat zij een onoverwogen gezegde in ernst hadden opgenomen. Hij ging echter weg en was voor verscheidene weken afwezig, gedurende welke tijd hij telkens met vrees vervuld was, wanneer hij aan den gegeven raad dacht. Toen hij terug keerde vroeg hij de Indianen aangaande hunne wel. Zij antwoordden dat zij water gevonden hadden op een diepte van twee honderd en dertig voet, wat zeer wonderlijk was, daar andere wellen in die omstreek drie honderd en vijftig voet diep waren. Het water was overvloedig en zoet, en was een zeer groote zegen voor reizigers. Het was zekerlijk inspiratie die Broeder Rogers den raad gaf, welken hij mededeelde.

Op een zekeren dag droeg een Indiaan een ziek kind voorzichtig in zijne armen, en vergezeld van zijne vrouw, kwam hij bij Ouderling Henry Rogers en verzocht hem den zuigeling te genezen.

„Geloofst gij dat het kind genezen kan worden door oplegging der handen?” vroeg de Ouderling.

De Indiaan antwoordde, dat hij volkomen geloof had in de verordening. Daarop zalfde Broeder Rogers het kind en het werd onmiddellijk gezond.

Er werd naderhand vernomen, dat deze Indiaan ongeveer zeventig mijlen te paard gereden had met zijne vrouw voorop, het zieke kind voorzichtig in zijne armen dragende, met het eenig doel van de reis, om deze verordening te ontvangen.

Zelden vinden wij zulk eene begeerte voor raad en zulk geloof onder de blanken, als dus getoond werd door de onbeschaafde doch trouwhartige Indianen.

Contributor.

Verslag van Conferentie.

De drie-maandelijksche Conferentie van de Amsterdamsche afdeeling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, werd gehouden op Zondag 17 April 1898.

Er waren tegenwoordig President Alf. L. Farrell en twee Conferentie-Presidenten, genaamd als volgt: W. W. Francis, Amsterdam en G. J. Kruitbosch, Arnhem. Evenzoo de volgende zendelingen: Chas. Wesson, A. Roghaar, A. Petterson, A. Van Dam, F. E. Hansen, alsook H. B. Denkers van het hoofd-kantoor te Rotterdam.

De morgenvergadering werd geopend ten 10 uur. Pres. Farrell maakte eene korte inleidende toespraak hij vestigde de aandacht op de geheele waarheid, die wij bezitten en op het feit dat zij, die onze leeringen verwerpen, daardoor zullen veroordeeld worden, terwijl indien wij niet de waarheid hebben, zij dezelve kunnen verwerpen. De volgende Broeders-Zendelingen spraken: G. J. Kruitbosch, W. W. Francis en A. Roghaar. Hunne getuigenissen waren vol van leering en overtuiging, betreffende de waarheid van het Evangelie, sprekende voornamelijk over de eerste beginselen van het Evangelie en ons voorbestaan, daar Gods Geest tegenwoordig was.

Ten 2 uur werd wederom eene vergadering gehouden. Het Avondmaal werd bediend door de Zendelingen G. J. Kruitbosch en F. E. Hansen, nadat eerstgenoemde over het gewicht van deze instelling had gesproken en den Heiligen raadde, het met de rechte gevoelens en geest te gebruiken. Pres. Farrell sprak eenige woorden, waarop de algemeene autoriteiten der Kerk, het Presidentschap der Europeesche Zending, de President en Zendelingen der Nederlandsche en Belgische Zending, met de locale organisatie van Amsterdam, aan de vergadering werden voorgesteld en door het opsteken der rechterhand eenstemmig in hunne roeping werden ondersteund. Ouderling H. B. Denkers sprak toen tot de aanwezigen betreffende het gewicht, dat verbonden is aan het maken van zulk een verbond als getoond in het stemmen voor Gods Priesterschap en de noodzakelijkheid om deze te ondersteunen. Hij sprak aangaande den Heiligen Geest en de volmaaktheid die bestaat in het Evangelie van onzen Heiland, als beschreven in den Bijbel en in overeenkomst met het Boek van Mormon.

Ten 7 uur 's avonds werd de laatste vergadering gehouden. Ouderling A. Van Dam sprak het grootste gedeelte van den avond over het herstelde Evangelie en toonde met duidelijkheid, aan welke voorwaarden gehoorzaamd moet worden, om deel te hebben aan het Koninkrijk Gods. Pres. Farrell zeide ten slotte, hoe noodig het was, onze waardeering van het Evangelie te toonen gedurende ons dagelijksch leven, en te beseffen dat Christus voor ons geleden had; vermaande allen voorzichtig te zijn, en met andere passelijke en uitstekende raadgevingen, werd ook deze feestdag voor de Heiligen van Amsterdam gesloten.

HERMAN B. DENKERS, *Secr.*

Eene Oude Stad in Mexico.

Een belangwekkend verhaal van ontdekkingen in het Zuiden van Mexico is onlangs gepubliceerd geworden. De ruïnen van eene uitgestrekte stad, met huizen en tempels van groote afmetingen zijn gevonden, en vele veronderstellingen zijn er gemaakt betreffende het volk, door hetwelk deze gebouwen opgericht en gebruikt werden.

Mr. W. Niven, een geleerd man die voor het New-York Museum van Natuurlijke Historie werkzaam is, hoorde, terwijl hij verleden jaar in Mexico naar mineralen zocht, van het bestaan dezer ruïnen, en maakte terstond toebereidselen om de plaats te bezoeken. Een haastig onderzoek overtuigde hem van de waarde dezer ontdekking; toen hij naar New-York teruggekeerd was, organiseerde hij een gezelschap en ging, behoorlijk uitgerust, weër naar Mexico om zijn onderzoek voort te zetten. De plaats heet Quechmictoplican, en wordt beschreven als veertig mijlen ten Noord-Westen liggende van Chipalcingo, de hoofdstad van den Staat van Guerrero. Slechts tien personen hadden vroeger die plaats bezocht, daar zij te midden van bijna ontoegankelijke woestijnen ligt. Vele legenden waren echter in omgang bij de inboorlingen aangaande het verloren volk.

Mr. Niven zegt, dat de vervallen stad zoo groot was als de stad New-York. Reeds twee en twintig tempels zijn ontdekt geworden; eenige van dezen zijn zeer groot, andere schijnen meer gewone godsdiensthuizen geweest te zijn. Altaren zijn opgericht op pyramiden van baksteen, zoo gelegen dat zij van bijna alle deelen der stad zichtbaar zijn. De tempels zijn meestal van steen, waarvan sommige blokken groote afmetingen hebben en vierkant gehouwen en zorgvuldig afgewerkt zijn. Een van deze gebouwen bedekt eene uitgestrektheid van 600 voet vierkant. Massieve steenen trappen voeren op naar den ingang van den tempel, en op één plaats, waarvan eene uitmuntende fotografie uitgegeven is geworden, zijn twee groote zuilen nog staande vóór de trappen. Ornamenten van parelmoer, jaspis en schildpaddenschelp, en talrijke kunstwerken zijn beschreven geworden. Een zeer groote gehouwen steen, een menschelijk hoofd voorstellende, is gevonden geworden; de uitdrukking van het gelaat is treffend, het hoofd-tooisel merkwaardig. Menschenbeenderen zijn opgegraven geworden, maar geen van deze waren in een toestand om bewaard te worden.

De ontdekker kondigt aan, dat, terwijl de stad niet zeer oud zijn mag, de menschen die deze gebouwd hebben, vooraf gegaan zijn door een meer onbeschaafd ras, waarvan hij vele overblijfsels gevonden heeft. Hij volgt de bewoning van die plaats na, van de Aztecs, door de Mayas, tot op dit oorspronkelijk volk, aan hetwelk hij geen naam geeft.

Bedachtzame studenten zullen in deze zooals in andere ontdekkingen van dien aard op dat Continent, bewijzen vinden van de waarheid van Boek van Mormon geschiedenis, die tot ons gekomen is door openbaring, aangaande de oude bewoners van

Amerika. Een kort verslag van de beschrijving van Mr. Niven, met goede illustraties, is gegeven in de *Popular Science News* van Januari, en van genoemd blad zijn de meeste hierboven aangehaalde punten genomen.

J. E. TALMAGE.

Voor het Evangelie voorbereid.

Ouderling D. C. Driggs schrijft uit Montana, in een brief aan zijne familie:

Wij werken met goed gevolg, en het moet zeker de tijd zijn, dat het Evangelie hier zou gepredikt worden, daar eenige jaren geleden, geloof ik, men geen Mormoonschen Zendeling in Montana zou geduld hebben. Onze vrienden wedijveren om ons te ontvangen, en wij moeten voorzichtig zijn, om hen niet te beleedigen door van hunne gastvrijheid geen gebruik te maken. Gisteren hebben wij vergaderingen gehouden, en eene vertakking georganiseerd; aanstaanden Zaterdag zullen wij ongeveer veertig personen doopen. Een heele familie Presbyterianen hebben aanvraag gedaan om gedoopt te worden. Ik heb nooit verwacht dat een volk zoo gereed zou zijn om het Evangelie aan te nemen, maar het schijnt dat de Geest des Heeren het verstand van de menschen opent.

Gedachteloosheid.

Gedachteloosheid is niet slechts verval van geheugen. De gedachteloze man maakt geen studie om bedachtzaam te zijn. Zijn toestand is eerder een van karakter dan een van lichamelijke onbekwaamheid om te herinneren. De gedachteloze man vergeet de benodigdheden en gemak van zijn buurman, omrede hij zich niet voldoende over hen bekommert, om aan hen te denken. Elk een kan zich meer herinneren dan hij denkt, als hij probeert. Zelfs wanneer zijn geheugen verzwakt is, en hij somtijds vergeet, is zulk een man gepijnigd door het vergeten van wat hij zich herinnerd moest hebben. Maar de gedachteloze man bekommert er zich weinig over, dat hij zich niet herinnerd heeft om meer bedachtzaam te zijn.

Sunday School Times.

Lijdzaamheid.

Lijdzaamheid is eene deugd voor welke er geen substituut is. Er is dikwijls geen andere manier om uit eene moeilijkheid te komen, dan door lijdzaamheid te hebben. Maar wanneer de lijder ze vindt, is dit werkelijk een zegenend middel. Noch is het een middel waarvoor iemand zich behoeft te schamen, want onze Heere beveelt het aan: „Bezit uwe zielen in uwe lijdzaamheid.” Hij weet dat er ons dikwijls niets overblijft, dan dit eene ding — lijdzaamheid. Wij moeten ze gebruiken; wij moeten daardoor onze zielen bezitten, ja zelfs ons leven.

Ref. Church Messenger.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaak Hubertstraat, Rotterdam.

In de Turksche Zending.

Apostel Anthon H. Lund schrijft den volgenden belangrijken brief van Aleppo, Syrië, gedateerd 31 Maart 1898:

Sedert ik u uit Haifa schreef, heb ik een zeer interessant bezoek gehad bij de Heiligen te Aintab. Wij gelukten er in, de begeleiding van onzen Armenischen broeder te verkrijgen, die met ons gereisd is sedert wij te Alexandretta landden. Armeniërs die het land verlaten hebben, worden niet toegelaten te landen, tenzij zij hunne pasporten in goede orde hebben. Ik geloof, dat hij in staat zal zijn een goed werk te doen onder zijne vrienden tehuis. Hij schijnt een man van groot geloof te zijn, en daar hij Sion bezocht heeft, zal hij de schandelijke geruchten kunnen bestrijden, welke verspreid zijn geworden betreffende ons volk.

Gij zoudt misschien denken, dat in dit vergelegen land onze Ouderlingen de gelegenheid hebben, het Evangelie zooals wij het gelooven, te verkondigen, zonder de grondelooze verdichtselen te ontmoeten, die de gezochte wapens van onze tegenstanders in Noord-Europa en Amerika geweest zijn; doch niet zoo. Hier ontmoeten onze zendelingen de oude sprookjes, overgewerkt en opgediend *à la* Jarman. Terwijl dit voor onze broeders niet aangenaam is, bestuurt de Heer het ten goede, en velen, die anders aangaande ons onverschillig zouden geweest zijn, zijn tot ons gekomen om de waarheid betreffende ons geloof uit te vinden, en hebben diepe belangstelling in het Evangelie verkregen.

Wij kwamen den eersten Maart te Aintab aan. Wij werden door de Heiligen verwelkomd. Zij waren sedert jaren niet door een Ouderling bezocht geworden, en daarom hadden zij met verlangen naar den tijd uitgezien, wanneer zij wederom een zendeling in hun midden zouden hebben. Het was een plezier, hunne gelukkige gezichten te zien en hunne hartelijke „Hosh geldinis” (welkom) te hooren.

Er waren ongeveer dertig leden van de Kerk in Aintab, die een Priester hadden om over hen te presideeren. Niemand anders was tot het Priesterschap verordineerd geworden. Wij vonden vijf leden die gedoopt waren, maar dewijl er geen Ouderling was, waren zij niet bevestigd geworden. Zij hadden begeerd den zegen van het opleggen der handen te ontvangen, en verheugden zich dat de verordening nu bediend kon worden. Dat deze kleine kudde getrouw gebleven is en eene correcte opvatting van het Evangelie had, is een merkwaardig feit en een bewijs hoe de Heiligen door

denzelfden Geest geleid worden, waar en in welke omstandigheden zij ook gevonden worden; en dit, niettegenstaande hunne afzondering en dat zij niet in staat waren één van onze tijdschriften of kerkboeken te lezen. Eenige traktaten zijn in het Turksch gedrukt geworden, en dat is alles wat zij van onze literatuur gelezen hebben. Zij zijn vlijtige studenten van den Bijbel, en de Geest Gods heeft hun verstand verlicht om vele heerlijke waarheden te kunnen verstaan, die daarin bevat zijn. Zij hadden hun licht niet onder eene koornmaat verborgen, maar bij gepaste gelegenheden, en misschien, somtijds bij ongepaste, hadden zij de beginselen van het Evangelie verkondigd.

Zij hadden echter de beste wijze om het Evangelie te prediken, niet vergeten, namelijk, door een goed voorbeeld te toonen. Een predikant, die over de zonden der Mormonen tierde, werd door den president der vertakking verzocht, hem te zeggen, wie er schuldig was aan hetgeen, waarvan hij hen beschuldigde. Hij antwoordde: „O, ik bedoel uwe leden hier niet, want zij zijn voorbeeldige mannen en vrouwen; maar ik spreek van die, welke in Utah zijn.”

De broeder, die over de vertakking presideert, schijnt door den Heer bijzonder voor die plaats verwekt te zijn. Hij is gedurende de beproevingen en moeilijkheden, door dewelke de Heiligen gegaan zijn, altijd standvastig en getrouw gebleven, en onwankelbaar in zijn geloof, en is eene inspiratie voor de Heiligen geweest om getrouw te zijn. Zij stelden vol vertrouwen in hem.

Broeder Hintze was de eerste, die in Aintab het Evangelie verkondigd heeft, en eenige leden erkenden hem, en vele vreemdelingen heetten hem wederom hartelijk welkom.

Onze kamers waren van 's morgens tot 's avonds met menschen gevuld, die of onze beginselen wilden kennen, of ons toonen wilden, dat wij in dwaling waren. Het was een interessant gezicht hen daar te zien, naar de Turksche gewoonte op het tapijt gezeten, somtijds tot dertig in getal, met Broeder Hintze in het midden. Zij drongen met vragen bij hem aan, en luisterden naar de antwoorden, welke hij hun gaf. De Armeniërs zijn zeer ernstig in hunne redeneering, en wanneer dit zeer levendig werd, luidde het voor mij, die de taal niet verstond, bijna alsof zij aan het twisten waren; maar dit was het geval niet. Zij werden dan op eens stil, en luisterden naar het lezen van teksten uit de Schrift. Sommigen gaven glimlachend huone goedkeuring te kennen, anderen brachten nieuwe tegenwerpingen in, en zoo ging het voor uren voort. Om in Turkije goed gevolg te hebben, moet een Zending met goede conversatie talenten begaafd zijn.

Drie of vier dagen na onze aankomst vroegen zeventien personen aan, om gedoopt te worden. Een vriend bood ons het gebruik van eene binnenplaats aan, waar in het midden een twaalf voet lange kom van gehouwen steenen was, gevuld met stroomend water. De plaats was door een hoogen muur ingesloten, zoodat wij geheel tegen stoorders verzekerd waren. Degenen, die gedoopt

zouden worden, maakten een verbond met den Heer, om Hem te dienen en in nieuwigheid des levens te wandelen. Nadat een gebed was opgezonden, stapte broeder Hintze in het water en bediende den doop. Het was een verblijdend gezicht, zooveel mannen en vrouwen hun verbond met den Heer te zien bevestigen in den doop, wetende dat zij eene getuigenis zouden ontvangen, dat hunne zonden hun vergeven waren. De avond was helder, en alles geschiedde op eene vreedzame wijze.

Zondagmorgen, kort na zonsopgang, vergaderden wij in het vergaderingslokaal en bevestigden twee en twintig leden, zeggende drie en twintig kinderen en wijdden den presideeerenden Priester tot Ouderling. Dan gebruikten wij het Avondmaal des Heeren.

Onze tegenpartij was niet tevreden over het goede werk dat gedaan werd. Een hoop volks schoolde op de straat samen, en op de daken der huizen konden honderden menschen gezien worden, die trachtten ons te zien. Zelfs op het dak van onze eigene woning waren er een aantal menschen, en wij waren genoodzaakt onze vergadering te sluiten. President Maycock en Ouderling Andrew Larson waren den vorigen dag van Aleppo gekomen. Bij het uitgaan der vergadering werd laatstgenoemde door een paar kluiten of steenen geraakt, doch niet bezeerd. De straten waren vol en wij werden tot onze woning door het gepeupel nagevolgd.

De predikanten in de verschillende kerken hadden, sedert zij van onze komst gehoord hadden, tegen ons gepredikt, en zij waren er in geslaagd het volk op te stoken. Gedurende de volgende week werd het eerste van eene reeks bladen, die tegen ons geschreven waren, onder de bevolking verspreid; nog vier andere volgden het, terwijl wij te Aintab waren. De Amerikaansche Zending-Vereeniging heeft een college te Aintab, en een van de professors er van was de schrijver van deze artikelen. Hij heeft eene reeks artikelen tegen ons geschreven, toen Broeder Hintze hier op zijne eerste zending was. Hij maakte uittreksels uit de boeken, die in Amerika en Engeland tegen ons uitgegeven zijn, en de daarin gemaakte beschuldigingen verloren niets met door zijne vruchtbare hersenen te gaan. Daar hij een geleerd man is, zijn de Armeniërs fier op hem, en zijne geschriften hebben een grooten invloed op hen. Deze hadden de uitwerking, tegen ons een bitteren geest in velen te ontwikkelen en velen te bewegen onze beginselen te onderzoeken.

Iederen avond werden de broeders uitgenoodigd om onderzoekende vrienden en opponenten te bezoeken. Soms waren honderd menschen in deze vergaderingen tegenwoordig. De in genoemde bladen behandelde onderwerpen werden dan opgebracht, maar de broeders waren daar spoedig mede klaar, en hadden dan eene goede gelegenheid het Evangelie te verkondigen. Sommige avonden moesten wij in drie partijen uitgaan, ten einde de menschen in verschillende deelen der stad te bezoeken.

De predikanten gingen voort het volk tegen ons op te vuren en in de bladen werden wij „wolven in schaapsvellen” genoemd.

De derde Zondag dat wij daar waren, werd onze vergadering wederom gestoord. Toen wij door de straat gingen, sloeg een groote steen mij op het been, maar hij had zijne kracht verloren en deed mij niet veel pijn. 's Middags trachtten wij eene Zondags-school te organiseeren, maar het gepeupel begon zoo te dreigen en schoolde in zulke grooten getale samen, dat onze menschen niet konden vergaderen. Er werden groote steenen geworpen tegen de poort van de plaats waar wij waren, en eenigen van de Heiligen werden ruw behandeld.

De politie werd geroepen en verscheidene arresten werden er gemaakt. De predikanten begonnen in te zien wat zij gedaan hadden, en beloofden dat zij ons met rust zouden laten. De Heiligen drongen er op aan, den Turkschen bevelhebber van de troepen in de stad op te zoeken. Wij vonden in hem een goedwillend man, en hij beloofde ons, dat onze vrienden zouden beschermd worden. In ons gesprek zeide hij: „Die welke eene nieuwe boodschap tot de wereld te brengen hebben, zijn altijd vervolgd geworden.”

Ons vergaderingslokaal was niet groot genoeg om de menschen te plaatsen; wij trachtten dus een ander te bekomen, maar degenen, die plaatsen te verhuren hadden, durfden ze niet aan de Mormonen af te staan. Een heer, die ons meermalen bezocht had, zeide, toen hij hoorde dat wij eene zaal noodig hadden: „Komt en beziet mijne plaats”. Wij vonden, dat hij eene uitmuntende plaats had voor het doel, en kwamen terstond met hem overeen. Wij verkregen eene mooie zaal en zeven goede vertrekken, voor twaalf dollars per maand.

Vorigen Zondag waren onze vergaderingen vreedzaam. Onze nieuwe huiseigenaar is een man van groote dapperheid en hij hield het gepeupel in de straat terug. Wij hadden bijna honderd vreemdelingen in elke vergadering.

Wij hielden de eerste conferentie in de Turksche Zending den vorigen Zondag, 27 Maart. De Zara-vertakking was vertegenwoordigd door Ouderlingen Nishan en Dikran, die eene reis van zestien dagen gemaakt hadden om ze bij te wonen. De Aleppo vertakking was door ouderlingen Maycock, Larson en Dr. Hagopian vertegenwoordigd. Het verslag toonde aan, dat de zending nu 101 leden en 84 kinderen onder acht jaar telt, een totaal van 185 zielen uitmakende. De autoriteiten der kerk werden erkend. F. F. Hintze werd als Herder erkend, en Philip Maycock als President van de Turksche Zending. Eene zondagschool werd georganiseerd, en de Aintab-vertakking werd geheel georganiseerd met de noodige ambten om voor de Heiligen te zorgen.

Wij hebben Dinsdagmorgen die plaats verlaten. De Heiligen gevoelden zich goed en waren vol hoop. Velen zijn ons tot buiten de stad gevolgd. Ik heb vergeten te zeggen, dat nog acht personen meer — allen mannen — gedoopt werden, terwijl wij te Aintab waren. Deze nieuwe aangroei heeft de gemeente zeer versterkt.

Sleutel voor Godgeleerdheid. (Slot).

De valsche en verdorven instellingen en nog erger verdorven gewoonten van het „Christendom” hebben gedurende vele eeuwen in de geslachten van den mensch eene achteruitgaande neiging gehad. Onze lichamelijke organisatie, gezondheid, sterkte, kracht van het lichaam, verstandelijke vermogens, neigingen enz. onder vinden zeer den invloed van het ouderschap. Overerfelijke kwalen, onnoozelheid, zwakheid van verstand of van lichaam, misvorming, neiging tot hevige en niet te beheerschen hartstochten, verdorven lusten en verlangens zijn door ouders voortgebracht en als een erfenis van geslacht tot geslacht nagelaten. De mensch wordt een moordenaar, een dief, een hoererder, een dronkaard, een liefhebber van tabak, opium of andere walgelijke of vergiftige kruiden, door middel van de vatbaarheid en neiging door ouders voortgebracht.

Het volk vóór den vloed en zoo ook de Sodomieten en Cananieten hadden deze verdorvenheden en ontardingën zoover gebracht, dat God hen uit genade vernietigde, en aldus een einde maakte aan de voortbrenging van geslachten zoo ontaard en overspelig; terwijl Noach, Abraham, Melchizedek en anderen, welke in de ware wetten der voorttelling waren onderwezen, „waren volmaakt in hun geslacht” en onderwezen hunne kinderen in dezelfde wetten.

De omverwerping dezer oude ontaarde geslachten is een type van hetgeen nu de natiën „Christelijk” genoemd wacht, of met andere woorden, de groote hoer der aarde, want hare zonden zijn de eene op de andere gevolgd tot den hemel toe, en God is harer ongerechtigheden gedachtig geworden.

Waar is de natie „Christelijk” genoemd die prostitutie, hoererij en overspel niet steunt of toestaat, met al hunne verlagende, zeden bedervende, ontaarde en verderende gevolgen, met al hunne neigingen, tot kwalen en misdaad, om ongehinderd te werken en alle klassen der maatschappij te doorzuren en te verteren?

Waar is de „Christen-natie” welke de wet van God, als een Abraham en de ouden gegeven in betrekking tot het huwelijk, niet verbiedt?

Waar is de „Christen-natie” welke de misdaad van overspel en hoererij met den dood of andere zware straffen straft?

Waar zijn de instellingen welke het huwelijk verbiedt van alle personen van nature of door slechte gewoonten en handelingen ongeschikt, om aan het doel van eene instelling zoo heilig en rein te beantwoorden?

Waar zijn de instellingen welke de patriarch Jakob met zijne vier vrouwen en hunne kinderen zouden beschermen, aanmoedigen en eeren?

Waar is de gemeenschap, welke zich geëerd zou gevoelen in den omgang met zulk eene familie, alhoewel alle verdorven handelingen met verachting en alle personen met afkeuring beschouwd zouden worden welke, onder den naam van fatsoenlijkheid, adeldom of majesteit, zich verheugen in hunne overwinningen en zegepralen over de beginselen en handelingen van deugd en onschuld?

De echo antwoordt: Waar? Tenzij wij zien naar de verafge-

legen bergen en valleien van Deseret, een land door Heiligen der laatste Dagen bewoond en bestuurd door de wet van God, de sleutelen van het eeuwige Priesterschap en georganiseerd in het nieuw en eeuwig verbond.

Te midden dezer eeuwige bergen zal de heiligē tempel opgericht worden en alle volken zullen tot denzelven toevloeien, om van Zijne wegen te leeren en in Zijne paden te wandelen, want uit Zion zal de wet uitgaan, als door den Profeet Jesaja is voorspeld. (*)

Volgens deze wet leven die verre gemeenschappen. Daar wordt de patriarch van honderd kinderen in achtung en eere gehouden. Zijne deugdzaame en brave vrouwen worden als moeders in Israël beschouwd, als dochters van Abraham en Sara, en waardig onder de heilige vrouwen van ouds gerekend te worden. En aldaar worden de dochters van Israël niet straffeloos onteerd. Daar worden de misdaden van overspel en hoererij zelden genoemd of als bestaande gekend. Daar is geen deugdzaame vrouw door de wet of gewoonte gedoemd een nutteloos leven voort te slepen in de eenzaamheid van een klooster, in het eentonig en zondig genot van den harem, in de schuilplaatsen van ondeugd en misdaad, of in de eenzame en hartverscheurende somberheid en eenzaamheid van een ongehuwd leven.

Daar, in de heilige kamers van het heiligdom, worden die heilige verordeningen, verbonden en verzegelingen geopenbaard en bediend, welke het fundament leggen van verwante sympathie, omgang en familiebanden, onverbreekbaar en eeuwig. Banden, welke sterker zijn dan de dood, duurzamer dan de verschansingen van hunne met sneeuw bekleede bergen en welke nimmer zullen opgelost worden.

„Terwijl leven gedachten of zijn blijft b staan
Of onsterfelijkheid voorduurt.”

De herstelling dezer reine wetten en praktijken is begonnen een geslacht te verbeteren of weergeboren te doen worden. Een heilig en matig leven, reine zeden en manieren, geloof, hoop, liefde, blijmoedigheid, beminnelijkheid, verstandelijke ontwikkeling, reine waarheid en kennis en boven alles de werkingen van den Goddelijken Geest, zal geslachten voortbrengen schooner in vorm en trekken, sterker en krachtiger in lichaamsbouw, gelukkiger in temperament en neigingen, verstandelijker, minder slecht en beter toebereid voor een lang leven en goede dagen in hun sterfelijk verblijf.

Ieder opvolgend geslacht, door dezelfde beginselen bestuurd, zal steeds verbeteren, totdat man en vrouw gedurende honderd jaren op de aarde kunnen leven en vermenigvuldigen.

„En na den dood, in verre sfeeren
Wordt de hereeniging hernieuwd.”

De eeuwige vereeniging van de seksen, in en na de opstanding, is hoofdzakelijk voor het doel van vernieuwing en voortdoring van het werk der voortteling. In onzen tegenwoordigen of eersten staat, zijn onze nakomelingen naar onze gelijkenis en nemen van onze

*) Zie Gods wet over het huwelijk, geopenbaard voor het besturen der Heiligen.
Het eerst gedrukt in *Great Salt Lake City, Deseret* 1852.

naturen, waarin de zaden des doods zijn. Op dezelfde manier zullen de nakomelingen van onsterfelijke en hemelsche wezens in de gelijkenis en volgens de natuur goddelijke ouders kunnen zijn. Vandaar zullen zulke nakomelingen rein, heilig, onbedorven en eeuwig zijn. Zij zullen in geen geval aan den dood onderworpen zijn, uitgenomen door neder te dalen om van de grovere elementen te nemed, waarin de aangeboren eigenschappen van ontbinding en dood zijn.

Aldus neder te dalen en aan pijn en dood onderworpen te worden, is den eenigen weg tot de opstanding en de hooge graden van onsterfelijkheid en eeuwig leven. Het is door contrasten dat verstandelijke wezens waardeeren en genieten. Hoe zal het zoet zonder het bitter bekend zijn? Hoe zal de vreugde gewaardeerd worden zonder droefheid? Of, hoe zal het leven geschat worden, of de eeuwige duur ervan gewaardeerd, zonder een contrast met zijn tegenpartijder, den dood?

Vandaar, dat de hoogste graden van eeuwige zaligheid bereikt worden, door de rechte poort en het smalle pad dat door de donkere valleien des doods voert, naar de eeuwige woningen in de oorden van eeuwig leven. Dit pad is bewandeld geworden door den eeuwigen Vader, Zijn Zoon Jezus Christus en door al de zonen en dochteren van God, welke tot eene volheid van hemelsche vreugde verheven zijn.

Zooals reeds is opgemerkt, is de vereeniging der seksen in de eeuwige wereld, in het heilig verbond van het eeuwig huwelijk, eigen aan de verordeningen en bedieningen van het Apostelschap of Priesterschap, naar de orde van den Zoon van God, of naar de orde van Melchizedek. Het Aronische Priesterschap, of de instellingen der wet van Mozes eigen, schijnt zoodanige verordeningen of eeuwige verbonden niet erkend te hebben, vandaar dat de Joodsche verordeningen van het huwelijk bij den dood een einde hebben.

Noch begrepen de sekten der Farizeërs, Sadduceërs of andere van dat volk, iets meer omtrent een langeren duur, in de verbonden van het huwelijk, dan dit leven. Vandaar dat Gods Zoon, de Sadduceërs beantwoordende, naar de orde der engelen verwees, in de opstanding, inplaats van naar de goden.

Maar de Apostelen, de sleutelen van de eeuwige verborgenheden van Gods koninkrijk houdende, om beide op aarde en in den hemel te verzegelen, verstonden en getuigden dat „de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder den man iets is in den Heere.”

Alle personen, welke de opstanding en de zaligheid bereiken, zullen, zonder deze eeuwige verordeningen, of verzegelende verbonden, in een ongehuwden staat blijven in hun geredden toestand, door alle eeuwigheid, zonder de vreugde van de eeuwige vereeniging met de andere sekse en bijgevolg zonder kroon, zonder koninkrijk, zonder de macht om te vermenigvuldigen.

Vandaar dat zij engelen en geen goden zijn; zij zijn bedienende geesten, of dienstknechten, in dienst en onder het bestuur van *De Koninklijke Familie des Hemels — de Prinsen, Koningen en Priesters der Eeuwigheid.* (Uit het Engelsch vertaald.)

Verzoeking.

Wij zijn nimmer uit het bereik van verzoeking. Beide binnen en buiten zijn wij blootgesteld, aansporingen tot kwaad te ontmoeten; de morgen begint met gevaar, de avondschemering vindt er ons nog. Dien God beschermt, worden goed beschermt, maar wees diegenen welke uitgaan in de wereld, of zelfs in hun eigen huis ongewapend durven zijn. Zij die zich zelf verzekerd denken, zijn meer blootgesteld aan gevaar dan iemand anders. De wapendrager van zonde is zelf-vertrouwen. Weest niet zeker. Wij hebben een wachter noodig voor den nacht, zoo goed als een beschermengel voor den dag O moge de beteuigelende liefde van Jezus ons werkzaam en nuttig houden.

REV. C. H. SPURGEON.

Gemengd Nieuws.

In de staten Pensylvania, Ohio en Illinois, in de Vereenigde Staten van Amerika, zijn verscheidene rivieren buiten hunne oevers getreden, en hebben in sommige steden en dorpen veel schade aangericht. Bruggen, spoorwegen en honderden huizen zijn door het water weggespoeld, en meer dan honderd personen zijn verdronken. Duizenden zijn zonder onderdak.

Dinsdagavond, 12 April, is een gezelschap van tien Heiligen d. l. D. onder leiding van Ouderling W. J. de Brij, die onlangs van zijne zending eervol ontslagen is, van hier per Glasgowboot afgereisd, om zich den 14^{den} April op het schip *Anchoria* in te schepen, op reis naar Sion. De *Anchoria* is den 26sten April te New-York aangekomen.

Notitie van Conferentie.

De drie-maandelijkschê Conferentie van de Arnheemsche afdeling zal op Zondag 8 Mei gehouden worden in het lokaal Walstraat, 14, te Arnhem. De vergaderingen zullen plaats hebben ten 10 uur en ten 6 uur. De zendingen in die Conferentie werkzaam, de Heiligen en vrienden worden vriendelijk verzocht deze vergadering bij te wonen.

I N H O U D :

De opstanding van Christus	Blz. 129	Lijdzaamheid	Blz. 136
Geloof onder de Indianen	„ 133	In de Turksche Zending	„ 137
Verslag van Conferentie	„ 134	Sleutel voor Godgeleerdheid	„ 141
Eene Oude Stad in Mexico	„ 135	Verzoeking	„ 144
Voor het Evangelie voorbereid	„ 136	Gemengd Nieuws	„ 144
Gedachtenloosheid	„ 136	Notitie van Conferentie	„ 144

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.